

Forslag

til

Lov om ændring af lov om miljøbeskyttelse¹

(Forsyningspligt til destruktion af farligt affald)

§ 1

I lov om miljøbeskyttelse, jf. lovbekendtgørelse nr. 879 af 26. juni 2010, som senest ændret ved lov nr. 87 af 28. januar 2014, foretages følgende ændringer:

1. Efter § 49 indsættes før overskriften før § 50:

”Forsyningspligt til destruktion af farligt affald

§ 49 a. Miljøministeren kan indgå aftale om forsyningspligt mod betaling med en eller flere virksomheder for at sikre, at der findes kapacitet til destruktion af farligt affald i Danmark.”

§ 2

Loven træder i kraft den 1. juli 2014.

¹ Loven indeholder bestemmelser, som gennemfører dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/98/EF af 19. november 2008 om affald og om ophævelse af visse direktiver, EU-Tidende 2008, nr. L 312, side 3.

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

1. Indledning

1.1. Lovforslagets formål og baggrund

Regeringen, Venstre, Liberal Alliance og Det Konservative Folkeparti indgik den 24. april 2013 *Aftale om en Vækstplan*.

Dette lovforslag udmønter et element fra aftalen og følger anbefalingerne fra en tværministeriel arbejdsgruppe, som bl.a. havde til formål at udarbejde konkrete forslag til sikring af fortsat dansk kapacitet til bortskaffelse (destruktion ved forbrænding) af farligt affald. Arbejdsgruppen anbefalede, at kapaciteten i Danmark til bortskaffelse af farligt affald ved forbrænding af hensyn til de miljømæssige EU-forpligtelser understøttes. Det er således vurderingen, at en vis dansk kapacitet er nødvendig for, at der kan destrueres farligt affald i nærområdet, og at der er en risiko for, at kapaciteten ikke vil blive udbudt, hvis de virksomheder, der kan stille kapacitet til rådighed, skal gøre det på markedsvilkår, jf. nærmere herom nedenfor afsnit 1.2 og 1.3.

Hovedformålet med lovforslaget er på den baggrund at give mulighed for, at miljøministeren (Miljøstyrelsen efter delegation) kan indgå en forsyningspligtaftale med en eller flere virksomheder, som mod betaling forpligter sig til at garantere, at der er en vis kapacitet til destruktion af dansk farligt affald til rådighed.

1.2. Nærheds- og selvforsyningsprincippet

I medfør af artikel 16 i Affaldsrammedirektivet (Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/98/EF af 19. november 2008 om affald og om ophævelse af visse direktiver) træffer EU-medlemsstaterne, hvis det er nødvendigt eller hensigtsmæssigt i samarbejde med andre medlemsstater, passende foranstaltninger til at oprette et integreret og tilstrækkeligt net af bortskaffelses anlæg. Netværket skal udformes på en sådan måde, at Unionen som helhed får tilstrækkelig egenkapacitet til at bortskaffe sit affald, og medlemsstaterne hver især kan nærme sig dette mål, under hensyntagen til de geografiske forhold eller behovet for særlige anlæg til bestemte typer affald. Medlemsstaterne er i medfør af direktivets artikel 28 forpligtet til at redegøre for denne kapacitet i den nationale plan for affaldshåndtering.

Bortskaffelse (deponering eller destruktion ved forbrænding) af farligt affald skal ske på særlige anlæg, som er i besiddelse af den fornødne teknologi til at kunne håndtere de problematiske stoffer i affaldet på en miljømæssigt forsvarlig måde og til at oplagre affaldet, indtil det kan bortskaffes. Der er alene et begrænset antal anlæg af denne karakter i EU.

Danmark producerer årligt ca. 500.000 tons farligt affald, hvoraf ca. 100.000 tons destrueres ved forbrænding i Danmark eller i udlandet. Der er tale om affald, der opstår løbende i virksomheder, og er underlagt EU-krav om destruktion (deriblandt et antal miljøskadelige affaldsfraktioner som f.eks. affaldsfraktioner forurenet med særligt skadelige stoffer som PCB og HCB), og affald, der opstår akut ved større ulykker, fx olieudslip fra skibsforslis.

Der er en vis specialisering og arbejdsdeling mellem de europæiske anlæg til bortskaffelse (deponering eller destruktion ved forbrænding) af farligt affald. Det er derfor teknologisk og miljømæssigt hensigtsmæssigt, at der i et vist omfang kan føres affald til bortskaffelse på specialanlæg i andre lande. Danmark eksporterer reststoffer fra affaldsforbrændingsanlæg i Danmark til bortskaffelse (deponering) i Tyskland og Norge. Tilsvarende accepterer Danmark import af farligt affald til bortskaffelse i form af forbrænding.

I medfør af artikel 11 og 12 i Transportforordningen (Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) Nr. 1013/2006 af 14. juni 2006 om overførsel af affald) sammenholdt med artikel 16 i Affaldsrammedirektivet er EU-medlemsstaterne imidlertid ikke forpligtet til at acceptere indførsel af farligt affald fra andre medlemsstater til bortskaffelse, og visse medlemsstater i nærområdet accepterer alene indførsel af farligt affald i ganske særlige situationer.

1.3. EU's statsstøttere

En betaling af kompensation til virksomheder for at stille kapacitet til rådighed skal være i overensstemmelse med de til enhver tid gældende statsstøttere i EU. På tidspunktet for lovforslagets fremsættelse er navnlig EU-Kommissionens afgørelse af 20. december 2011 om anvendelse af bestemmelserne i artikel 106, stk. 2, i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde på statsstøtte i form af kompensation for offentlig tjeneste ydet til visse virksomheder, der har fået overdraget at udføre tjenesteydelser af almindelig økonomisk interesse (2012/21/EU) relevant. Afgørelsen fastsætter betingelserne for, hvornår statsstøtte ydet i form af kompensation for offentlig tjeneste er forenelig med det indre marked og fritaget for anmeldelsespligten i artikel 108, stk. 3, i medfør af artikel 106, stk. 2.

Udgangspunktet er, at den kompensation, der betales af de offentlige myndigheder for udførelsen af tjenesteydelsen af almen økonomisk karakter, ikke må være på over 15 mio. EUR om året, og kun må dække nettoomkostningerne ved udførelse af tjenesteydelsen.

Følgende kriterier skal være opfyldt for at kompensationen er forenelig med EU's statsstøttere:

- Udførelsen af tjenesteydelsen skal være overdraget den pågældende virksomhed ved en retsakt eller aftale, og indholdet og varigheden af forpligtelsen skal være klart defineret og afgrænset.
- Kompensationen må ikke overstige, hvad der er nødvendigt for at dække nettoomkostningerne ved opfyldelsen af forpligtelsen, herunder en rimelig forrentning af egenkapitalen.
- Medlemsstaten skal føre kontrol med, at der ikke sker overkompensation og skal kræve en eventuel overkompensation tilbagebetalt.

1.4. Hovedlinjerne i lovforberedelsen – den tværministerielle arbejdsgruppe

Regeringen nedsatte i maj 2012 en tværministeriel arbejdsgruppe, som bl.a. havde til opgave at udarbejde konkrete forslag til sikring af fortsat kapacitet til forbrænding af dansk farligt affald.

Farligt affald til forbrænding kan bl.a. være spildolie, syrer, opløsningsmidler, malingrester, bekæmpelsesmidler og klinisk risikoaffald. Hovedparten af dansk farligt affald kommer fra fremstillingsindustrien.

I dag behandles farligt affald til destruktion ved forbrænding primært af Nord A/S og Special Waste System A/S, som er specialiseret i højtemperaturforbrænding, som sikrer, at de organiske stoffer i affaldet uskadeliggøres. Herudover har en række af de konventionelle forbrændingsanlæg tilladelse til at forbrænde bestemte fraktioner af farligt affald. Ca. 90 % af det danske forbrændingsegnede farlige affald, som forbrændes i Danmark, forbrændes på NORD og SWS, mens den resterende del forbrændes på de konventionelle forbrændingsanlæg.

Arbejdsgruppen har lagt til grund for sit arbejde, at i tilfælde af, at den fornødne destruktionskapacitet ikke længere er til stede i Danmark, vil der være behov for, at det danske farlige affald bortskaffes i andre EU-lande. På baggrund af Affaldsrammedirektivets og Transportforordningens regler, jf. ovenfor afsnit 1.2, vurderes kapaciteten til destruktion af farligt affald i nærområdet imidlertid ikke at udgøre et tilstrækkeligt og sikkert net til bortskaffelse af farligt affald produceret i Danmark. Nedlukning af den eksisterende danske kapacitet til forbrænding af farligt affald vil således indebære, at såvel større virksomheder som kommuner (med farligt affald fra husstande og mindre virksomheder) ikke vil have den fornødne sikkerhed for en adækvat bortskaffelse af affaldet. Det indebærer, at der vil være risiko for en miljømæssigt mindre optimal affaldsbehandling samt øgede transportomkostninger og dertil knyttede miljø- og klimaomkostninger, ligesom bortskaffelsesomkostningerne kan blive mere usikre end hidtil, afhængigt af svingningerne på det europæiske spotmarked for bortskaffelse af farligt affald ved forbrænding. Endvidere vil der være risiko for, at Danmark ikke kan bortskaffe farligt affald opstået akut i forbindelse med større uheld, fx olieudslip fra skibsforslis.

Arbejdsgruppen har på den baggrund vurderet, at indgåelse af forsyningspligtaftaler, der forpligter en eller flere virksomheder til mod betaling at garantere kapacitet i Danmark til bortskaffelse af farligt affald ved forbrænding, er den

bedste og mest hensigtsmæssige måde at sikre tilstedeværelsen af den fornødne kapacitet i nærområdet på en klima- og miljømæssigt forsvarlig måde. Det vurderes, at den bortskaffelseskapacitet, som er nødvendig til forbrænding af farligt affald i Danmark, udgør ca. 100.000 tons om året.

Arbejdsgruppen har endvidere vurderet, at betalingen for at levere forsyningspligtigheden (garantere kapacitet til destruktion af farligt affald ved forbrænding) bør fastsættes i overensstemmelse med EU-Kommissionens afgørelse af 20. december 2011 om anvendelse af bestemmelserne i artikel 106, stk. 2, i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde på statsstøtte i form af kompensation for offentlig tjeneste ydet til visse virksomheder, der har fået overdraget at udføre tjenesteydelser af almindelig økonomisk interesse (2012/21/EU), som fastsætter betingelserne for, hvornår statsstøtte ydet i form af kompensation for offentlig tjeneste er forenelig med det indre marked og fritaget for anmeldelsespligten i artikel 108, stk. 3, i medfør af artikel 106, stk. 2, jf. afsnit 1.3. Arbejdsgruppen har således fundet, at betalingen bør fastsættes som en støtte til investeringer og vedligeholdelse af kapaciteten, hvor der helt eller delvist kompenseres for forskellen på omkostningerne og indtægterne. Der vil dermed blive etableret en underskudsdekning, som også kan omfatte, at forsyningspligtudbyderen opnår en rimelig forrentning af den af virksomheden investerede egenkapital.

2. Lovforslagets indhold

2.1. Gældende ret

Bortskaffelse af farligt affald, herunder destruktion ved forbrænding af sådant affald, er reguleret i kapitel 6 i miljøbeskyttelsesloven (lovbekendtgørelse nr. 879 af 26. juni 2010, som senest ændret ved 87 af 28. januar 2014) og i affaldsbekendtgørelsen (bekendtgørelse nr. 1309 af 18. december 2012 om affald), hvorefter ansvaret for håndteringen af farligt affald, som skal bortskaffes, påhviler kommunalbestyrelsen. Efter reglerne er kommunalbestyrelsen forpligtet til at etablere ordninger for bl.a. farligt affald, som bortskaffes (herunder destruktionspligtigt affald) eller alternativt konkret at anvise husholdninger og virksomheder, hvor de kan aflevere deres farlige affald. Affaldsproducerende virksomheder, som kan godtgøre, at det farlige affald til forbrænding og deponering kan håndteres miljømæssigt forsvarligt ved virksomhedens egen foranstaltning, kan dog fritages fra benyttelsespligten for den kommunale ordning for farligt affald. Der gælder ikke en lignende fritagelsesadgang for husholdninger. Det er derfor kommunen, der er ansvarlig for, at det farlige affald til bortskaffelse fra husholdninger og ikke fritagne virksomheder håndteres i overensstemmelse med gældende miljøregler, og at affaldet bortskaffes på miljøgodkendte anlæg.

2.2. Lovforslagets indhold

Det vurderes, som redegjort for ovenfor i afsnit 1, at der bør være tilstrækkelig kapacitet til bortskaffelse af farligt affald fra Danmark i form af destruktion ved forbrænding. Det gælder både det farlige affald, der opstår løbende i virksomheder, som er underlagt EU-krav om destruktion, og affald, der opstår akut ved større uheld, fx olieudslip fra skibsforslis.

Det foreslås derfor, at miljøministeren (efter delegation i praksis Miljøstyrelsen) gives bemyndigelse til at indgå en aftale om forsyningspligt mod betaling med en eller flere virksomheder (forsyningspligtudbydere), som er godkendt til at destruere farligt affald, og som forpligtes til at garantere, at der er dansk behandlingskapacitet svarende til den del af de danske affaldsmængder, som det farlige affald til destruktion udgør. Ved affald til destruktion forstås affald, som efter EU og internationale regler er underlagt krav om destruktion, f.eks. PCB-affald, samt affald som af f.eks. hygiejne- og smitemæssige hensyn skal destrueres.

Det forudsættes, at de virksomheder, der indgår aftale med, er miljøgodkendte til at destruere farligt affald. Sådanne virksomheder er typisk karakteriseret ved, at de pågældende anlæg er udstyret med støtteanlæg til forbehandling af affald, et særligt indfyrringsarrangement samt højtemperaturovnlinjer, som muliggør afbrænding af affald forurennet med særligt farlige affaldsstoffer, som f.eks. PCB og HCB.

Det er intentionen, at der indgås en eller flere forsyningspligtaftaler, der indebærer, at en eller flere virksomheder mod betaling stiller en samlet minimumskapacitet på ca. 100.000 tons farligt affald til bortskaffelse (struktion ved

forbrænding) til rådighed årligt. Kapaciteten er vurderet på baggrund af oplysninger om bl.a. behandlede mængder farligt affald, som er bortskaffet i form af forbrænding på specialiserede og konventionelle forbrændingsanlæg, oplysninger om eksporterede mængder anmeldeligt affald til bortskaffelse samt et estimat over beredskabskapacitet til håndtering af farligt affald genereret som følge af uheld. Det forudsættes, at aftalen giver mulighed for, at minimumskapaciteten justeres, såfremt det anførte beregningsgrundlag ændrer sig væsentligt.

Det forudsættes videre, at det sikres, at kapaciteten med den fornødne sikkerhed er til rådighed for behandling af farligt affald fra Danmark, herunder i forbindelse med akut opståede behov. Aftalerne skal således sikre den fornødne forsyningsikkerhed for behandling af farligt affald fra Danmark. Der henvises herom til afsnit 1.2 og 1.4.

Det forventes reguleret i forsyningspligtaftalen, at kapaciteten skal stilles til rådighed mod betaling for enhver kommune eller virksomhed i Danmark, som ønsker at aflevere farligt affald til destruktion hos forsyningspligtudbyderen. Aftalen forventes tillige at regulere forsyningspligtudbyderens forpligtelser vedrørende håndtering af farligt affald genereret i forbindelse med større uheld. Lovforslaget er ikke herudover til hinder for, at forsyningspligtudbyderen kan udnytte kapaciteten i overensstemmelse med gældende regler, lige som det er ikke intentionen med lovforslaget i øvrigt at regulere hvilke aktiviteter, der i overensstemmelse med gældende regler kan udøves af forsyningspligtudbyderen. Indgåelse af en forsyningspligtaftale er således fx ikke til hinder for, at en forsyningspligtudbyder foretager anden affaldsbehandling end destruktion af farligt affald, som f.eks. nyttiggørelse af affald.

Forsyningsforpligtelsen har som tidligere anført alene til formål, at sikre, at der også fremover er kapacitet til bortskaffelse (destruktion ved forbrænding) af dansk farligt affald. Lovforslaget berører således ikke de gældende regler i miljøbeskyttelsesloven og affaldsbekendtgørelsen, og kommunerne har fortsat anvisningsret- og pligt med hensyn til det farlige affald, som skal forbrændes eller deponeres, i det omfang virksomhederne ikke er fritaget for benyttelsespligten til den kommunale ordning for forbrændings- eller deponeringsegnet farligt affald efter affaldsbekendtgørelsens regler.

For så vidt angår prissætningen mellem de kommuner og virksomheder, som afleverer farligt affald til destruktion, og de affaldsforbrændingsanlæg, som foretager destruktionen, forventes denne fastsat til maksimalt omkostningerne forbundet med forbrændingen af det pågældende farlige affald med tillæg af en rimelig avance. Det er således ikke intentionen med lovforslaget, at forsyningspligtudbyderen opnår en konkurrencefordel i forhold til andre affaldsforbrændingsanlæg for farligt affald. Princippet for prissætning overfor kunderne vil blive dækket af aftalen.

Det forventes reguleret i aftalen, at en forsyningspligtaftale skal omfatte en pligt for virksomhedsejeren til løbende at vedligeholde bortskaffelses anlægget samt til løbende at gennemføre produktivitetsforbedringer og teknologiudvikling, således at anlægget teknisk og miljømæssigt til enhver tid er i besiddelse af den bedste tilgængelige teknologi.

Det forudsættes, at forsyningspligtaftaler indgås i overensstemmelse med de almindelige regler for indgåelse af offentlige aftaler, herunder udbudsreglerne og EU's statsstøtteregler, jf. afsnit 1.3.

Det følger af Kommissionens afgørelse omtalt i afsnit 1.3, at der skal indgås en retligt gensidigt forpligtende aftale, som fastlægger forpligtelsen, kompensationsmekanismen og parametrene for beregning, kontrol og revision af kompensationen. Endvidere følger det, at kontraktperioden skal være afgrænset.

For at sikre, at forsyningspligtaftalen ligger indenfor rammerne af afgørelsen, og at forsyningspligtudbyderen fortsat har incitament til profitable investeringer og effektiv drift af forbrændingsanlægget, forudsættes betalingen for forsyningspligtudbyderen fastsat med udgangspunkt i en såkaldt "gap"-model, hvor der helt eller delvist kompenseres for forskellen på omkostningerne og indtægterne. Der er derved tale om en underskudsdekning, som også kan omfatte, at selskabet får en mindre forrentning af selskabets egenkapital.

En model, hvor staten dækker hele underskuddet, er imidlertid ikke ønskelig af flere årsager. En sådan model fratager forsyningspligtudbyderen incitamentet til at effektivisere driften, da staten oppebærer den fulde merudgift. Derudover

sikrer en sådan model ikke, at kapaciteten bliver opretholdt på samme niveau som i dag, da den ikke garanterer, at de nødvendige investeringer foretages. For at tage højde for disse problematikker skal følgende betingelser være opfyldt for, at der kan ske betaling for kapacitetsgarantien:

1. Der skal i aftalen sikres mod overkompensation, f.eks. ved at der laves en tilbagebetalingsmekanisme.
2. Betalingen kan maksimalt udgøre en andel af de samlede investeringer og vedligeholdelsesomkostninger.
3. Der sættes et absolut loft for betalingen i kr. og øre.
4. Krav om produktivetsforbedring.
5. Krav om teknologiudvikling.

Da der alene ydes kompensation for den del af virksomhedens underskud, som kan henføres til forsyningsforpligtelsen, forventes det reguleret i aftalen, at forsyningspligtudbyderen skal føre særskilte regnskaber for den del af virksomhedens aktiviteter, som er omfattet af forsyningspligten og den del, som ligger udenfor. Det forudsættes endvidere, at aftalen indeholder bestemmelser om opstilling af regnskaber og dokumentation for at sikre, at forsyningspligtudbyderens regnskab og øvrige dokumentation kan anvendes til at beregne betalingens størrelse. Med henblik på at imødegå en u hensigtsmæssig fordeling af omkostningerne mellem den del af virksomhedens aktiviteter, der er omfattet af forsyningspligten, og den del, der ligger uden for, forventes det reguleret i aftalen, at det er en betingelse for udbetaling af kompensationen, at forsyningspligtudbyderen giver Miljøstyrelsen fuld indsigt i regnskaber og øvrige relevante oplysninger for begge dele af anlægget.

For så vidt angår mekanismer til sikring mod overbetaling skal aftalen indeholde vilkår, der sikrer, at betalingens størrelse ikke er højere, end at denne er i overensstemmelse med EU's statsstøtteregler, herunder Kommissionens afgørelse af 20. december 2011 om anvendelse af bestemmelserne i artikel 106, stk. 2, i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde på statsstøtte i form af kompensation for offentlig tjeneste ydet til visse virksomheder, der har fået overdraget at udføre tjenesteydelser af almindelig økonomisk interesse(2012/21/EU). Aftalen skal endvidere indeholde vilkår, der regulerer forsyningspligtudbyderens pligt til tilbagebetaling af for meget betalt kompensation.

Endelig skal aftalen indeholde bestemmelser om tidsfrister, herunder for hvornår forsyningspligtudbydere skal indsende godkendt årsregnskab samt øvrige relevante oplysninger til brug for beregning af betalingen og for udbetaling af betalingen.

Miljøstyrelsen påser forsyningspligtudbyderens overholdelse af aftalens vilkår, herunder at den aftalte kapacitet de facto er til rådighed, og at forsyningspligtudbyderen ikke overkompenseres for dermed at sikre, at betalingen ligger indenfor de EU-retlige rammer for statsstøtte.

3. *Økonomiske og administrative konsekvenser for det offentlige*

Finansieringen af betalingen for forsyningspligten dækkes af staten og er finansieret i forbindelse med *Aftale om en Vækstplan*. Beløbet vil afhænge af resultatet af udbuddet, herunder de i udbudsmaterialet fastsatte krav og kriterier, og udmøntes som en bevilling til Miljøministeriet på Finansloven.

Der må forventes begrænsede administrative udgifter for staten primært i form af advokat- og revisorbistand til indgåelse af aftale med en eller flere virksomheder, herunder afholdelse af udbud, samt til løbende kontrol med, at den garanterede kapacitet de facto er til rådighed, og at forsyningspligtudbyderne ikke overkompenseres for dermed at sikre, at betalingen ligger indenfor de EU-retlige rammer for statsstøtte.

Lovforslaget forventes ikke at have økonomiske eller administrative konsekvenser for kommunerne eller regionerne.

4. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet

Lovforslaget forventes at indebære en vis underskudsdekning for den eller de virksomheder, der indgås aftale med om forsyningspligt. Underskudsdekningen kan også omfatte, at virksomheden opnår en rimelig forrentning af virksomhedens egenkapital.

Forslaget forventes ikke i øvrigt at have økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet.

5. Administrative konsekvenser for borgerne

Forslaget forventes ikke at indebære administrative konsekvenser for borgerne.

6. Miljømæssige konsekvenser

Forslaget forventes at understøtte en fortsat miljømæssig forsvarlig håndtering af farligt affald, herunder destruktion af særligt miljøfarlige stoffer som fx PCB i affaldet, idet forslaget sikrer fortsat kapacitet i Danmark til destruktion af farligt affald.

7. Forholdet til EU-retten

Lovforslaget bidrager til at sikre opfyldelse af forpligtelsen i artikel 16 i Affaldsrammedirektivet. Der henvises i øvrigt til afsnit 1.2.

De forsyningspligtaftaler, som lovforslaget skaber hjemmel til indgåelse af, skal indgås i overensstemmelse med EU's regler for indgåelse af offentlige aftaler, herunder udbudsreglerne og statsstøttereglerne, herunder Kommissionens afgørelse af 20. december 2011 om anvendelse af bestemmelserne i artikel 106, stk. 2, i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde på statsstøtte i form af kompensation for offentlig tjeneste ydet til visse virksomheder, der har fået overdraget at udføre tjenesteydelser af almindelig økonomisk interesse (2012/21/EU).

8. Hørte myndigheder og organisationer m.v.

9. Sammenfattende skema

	Positive konsekvenser/mindre udgifter	Negative konsekvenser /merudgifter
Økonomiske og administrative konsekvenser for det offentlige	- Begrænsede administrative konsekvenser for Miljøstyrelsen i forbindelse med udpegning af og aftaleindgåelse med forsyningspligtudbydere samt løbende kontrol med betaling m.m. -Ingen administrative konsekvenser for regioner og kommuner	-Betalingen for forsyningsforpligtelsen fastsættes i forbindelse med udbuddet af kapacitetsforpligtelsen. -Ingen konsekvenser for regioner og kommuner
Økonomiske konsekvenser for erhvervslivet	-Positive økonomiske konsekvenser. -Ingen konsekvenser for øvrige erhvervsliv.	Ingen
Administrative konsekvenser for borgerne	Ingen	Ingen
Miljømæssige konsekvenser	Begrænsede positive konsekvenser	Ingen
Forholdet til EU-retten	Forsyningspligtaftalen vil blive indgået i overensstemmelse med EU's statsstøtteregler, herunder Kommissionens afgørelse om	

	kompensation til virksomheder, der leverer offentlige tjenesteydelser (2012/21/EU). Forsyningsforpligtelsen understøtter endvidere, at Danmark løfter sin forpligtelse efter artikel 16 i affaldsrammedirektivet (2008/98/EU) til at sikre national bortskaffelseskapacitet.
--	---

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser

Til § 1

Til nr. 1.

Det foreslås, at der indsættes en ny bestemmelse (§ 49 a) med tilhørende overskrift, hvorefter miljøministeren bemyndiges til at indgå aftale om forsyningspligt mod betaling med en eller flere virksomheder (forsyningspligtudbydere). Formålet med forsyningspligten er at sikre fortsat kapacitet til bortskaffelse (destruktion ved forbrænding) af farligt affald i Danmark for herved at sikre, at kommuners og virksomheders behov som indehavere af det pågældende affald kan opfyldes tilfredsstillende på det danske marked.

Bemyndigelsen til at indgå forsyningspligtaftaler forventes delegeret til Miljøstyrelsen.

Det nærmere indhold af forsyningspligten, som der skal indgås aftale om, er beskrevet under de almindelige bemærkninger, afsnit 2.2.

Det forudsættes, at aftaler om forsyningspligt indgås i overensstemmelse med de almindelige regler for indgåelse af offentlige aftaler, herunder udbudsreglerne, og EU's statsstøtteregler, herunder Kommissionens afgørelse af 20. december 2011 om anvendelse af bestemmelserne i artikel 106, stk. 2, i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde på statsstøtte i form af kompensation for offentlig tjeneste ydet til visse virksomheder, der har fået overdraget at udføre tjenesteydelser af almindelig økonomisk interesse (2012/21/EU). Indholdet af de væsentligste aftalevilkår er nærmere beskrevet under de almindelige bemærkninger afsnit 2.2.

Forsyningspligtudbyderne modtager en betaling for at garantere, at den pågældende kapacitet er til rådighed. Det er hensigten, at betalingen for forsyningspligtudbyderen følger en såkaldt "gap-model". Der henvises herom til de almindelige bemærkninger afsnit 2.2.

Ved beregning af betalingen skal det sikres, at virksomheder, som udpeges som forsyningspligtudbydere, fortsat har incitament til profitable investeringer og effektiv drift af forbrændingsanlæggene. Det er således ikke hensigten, at betalingen skal dække alle forsyningspligtudbyderens dokumenterede nettoomkostninger, som det kendes fra f.eks. teleområdet. Der er derimod tale om en underskudsdekning, som skal sikre, at virksomheden gennemfører produktivitetsforbedringer og teknologiudvikling for dermed at opnå, at det relevante anlæg til destruktion af farligt affald løbende optimerer sin drift og til enhver tid anvender den bedste tilgængelige og mest miljøvenlige teknologi..

For at sikre overensstemmelse med Kommissionens afgørelse forventes aftalen desuden at regulere bl.a. principperne for beregning, kontrol og revision af betalingen for forsyningspligtudbyderen, og desuden forventes kontraktperioden at være tidsbegrænset.

Det er ikke med forslaget intentionen at ændre på kommunens anvisningsret- og pligt for det pågældende affald. Der henvises i øvrigt til de almindelige bemærkninger afsnit 2.2.

Miljøstyrelsen påser forsyningspligtudbydernes overholdelse af aftalens vilkår, herunder, at den aftalte kapacitet de facto er til rådighed, og at betalingen ligger indenfor de EU-retlige rammer for statsstøtte.

Til § 2

Det foreslås, at loven træder i kraft den 1. juli 2014 med henblik på indgåelse af forsyningspligtaftaler til ikrafttræden pr. 1. januar 2015.

Udkast

Lovforslaget sammenholdt med gældende lov

Gældende formulering

Lovforslaget

§ 1

1. Efter § 49 indsættes før overskriften før § 50:

Forsyningspligt til destruktion af farligt affald

§ 49 a. Miljøministeren kan indgå aftale om forsyningspligt mod betaling med en eller flere virksomheder for at sikre, at der findes kapacitet til destruktion af farligt affald i Danmark.

§ 2

Loven træder i kraft den 1. juli 2014.